

Arrest

nr. 155 530 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 april 2012 wordt de eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse partner.

1.2 Op 3 april 2013 wordt de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet.

1.3 Op 28 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van

zowel de eerste als de tweede verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die op 18 mei 2015 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P(...) Voorna(a)m(en): R(...) S(...) Nationaliteit: Surinaamse

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)

Alsook aan het verblijf van D(...), C(...) A(...) (rr. (...))

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene sloot een wettelijke samenwoning af op 11.02.2011, die werd geregistreerd op 23.09.2011, en bekam de F-kaart op 24.04.2014. Op 03.04.2013 werd de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet. Het verslag samenwoning dd. 27.10.2014 bevestigde dat het koppel uit elkaar is. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 4.02.2015 verzocht haar individuele situatie toe te lichten. Daarop bracht betrokkene volgende bewijsdocumenten binnen: 2 attesten van tewerkstelling van de ‘Dienst voor gezinszorg D(...) vzw’ op naam van betrokkene, een attest van de ziekteverzekering, een attest waaruit blijkt dat de minderjarige D(...) C(...) A(...) school loopt in België (dd. 22.01.2015) en tewerkstellingsattest van de stad Antwerpen (dd. 2.05.2013).

Betrokkene bevindt zich niet in een van de uitzonderingen van artikel 42quater §4 van de wet van 15.12.1980.

Tussen het afsluiten van de verklaring wettelijke samenwoning en de stopzetting hiervan is de duur minder dan 3 jaar. Van een gezamenlijke vestiging als partners gedurende minstens 3 jaar is dus geen sprake.

Er kan evenim worden vastgesteld dat betrokkene op basis van de uitzonderingsgronden van artikel 42quater §4, 2° of 3° het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Betrokkene is weliswaar wel ouder van een minderjarige die in België verblijft, echter dit blijkt geen kind te zijn van de EU-burger op basis waarvan het verblijfsrecht werd bekomen.

Betrokkene komt evenmin in aanmerking voor de uitzondering zoals voorzien in artikel 42quater §4, 4°. Er is immers nergens sprake van een schrijnende situatie.

Verder dient getoetst te worden of betrokkene overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid om humanitaire redenen het verblijfsrecht kan behouden. Betrokkene verblijft intussen een aantal jaar in België. Gezien de wetgever/de EU-richtlijn 2004/38 expliciet voorzien heeft dat het verblijfsrecht gedurende vijf jaar kan beëindigd worden, mag aangenomen worden dat betrokkene regulier verblijft sinds 19.10.2011 een beëindiging van het verblijfsrecht op zich, niet in de weg staat. Het betreft immers een duur van minder dan 5 jaar. Wat betreft betrokkene leeftijd is ook niet duidelijk wat het bezwaar zou kunnen zijn. Gezien de leeftijd van betrokkene en het feit dat geen medische problematiek werd aangehaald, mag aangenomen worden dat betrokkene in staat is terug te reizen naar het land van herkomst of origine. Wat betreft haar gezins- en economische situatie. Zoals eerder aangehaald is de gezinssituatie van betrokkene totaal gewijzigd. Betrokkene relatie met een EU-burger heeft geen stand gehouden. Mevrouw heeft intussen een nieuwe partner die dezelfde nationaliteit draagt als betrokkene zelf. In die zin is het niet onredelijk te stellen dat het gezinsleven van betrokkene perfect elders kan verdergezet worden, zonder afbreuk te doen aan de nieuwe relatie die betrokkene heeft opgebouwd. Wat betreft de economische belangen in België. Uit de tewerkstellingsattesten blijkt dat mevrouw wel degelijk de nodige stappen heeft gezet om regelmatig aan de slag te zijn. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit echter niet. Indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980 dmv de richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar wettelijke samenwoning moet geweest zijn, niet zijn opgenomen. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

De zoon van betrokkene, D(...), C(...) A(...), volgt de verblijfsituatie van zijn moeder. Bij gebrek aan wettelijke band met de persoon in functie van wie hij het verblijfsrecht heeft gekregen, kan immers

eveneens overeenkomstig art. 42 quater, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld worden aan zijn verblijfsrecht wegens geen gezamenlijke vestiging meer. Het is in het belang van de minderjarige zijn moeder te vergezellen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast, in de mate dat het werd ingediend door de tweede verzoekende partij, die minderjarig is.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partijen met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de tweede verzoekende partij beschikt gezien haar leeftijd (op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift acht jaar, thans negen jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dient aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd, hetgeen echter niet blijkt uit het verzoekschrift.

Het beroep tot nietigverklaring is zodoende slechts ontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door de eerste verzoekende partij (hierna: de verzoekende partij).

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 42quater, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1): (...)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook beëindigde nu verzoekster niet meer aan de voorwaarden zou voldoen tot verblijf in het Rijk en evenmin zou hebben aangetoond, conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn;

Dat verzoekster, naar aanleiding van het schrijven van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dd. 4 februari 2015 navolgende documenten toezond, welke overduidelijk de sociale, culturele, economische integratie van verzoekster aantonen en welke weergeven dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt, in zoverre dat er dan ook op geen enkel ogenblik om enige tussenkomst werd en zal worden verzocht:

- 2 attesten van tewerkstelling van de Dienst voor gezinszorg D(...)VZW;
- een attest van ziekteverzekering;
- een attest waaruit blijkt dat de minderjarige D(...) C(...) A(...) school loopt in België (dd. 22.01.2015);
- tewerkstellingsattest van de stad Antwerpen (dd. 2.05.2013);

Dat verzoekster verder, tezamen met haar zoon, D(...) C(...) A(...), sedert 19 oktober 2011 in regulier verblijf, verblijft;

Dat verzoekster overigens reeds in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 9 juli 2012, en niet 24 april 2014, zoals ten onrechte in de bestreden beslissing wordt gemeld, hetgeen overduidelijk weergeeft op welke onzorgvuldige wijze het dossier van verzoekster door verweerster werd behandeld;

Dat verzoekster door de voormelde bijgebrachte stukken dan ook wel degelijk aantoonde, sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd te zijn;

Dat verzoekster immers vanaf het ogenblik dat zij aan de slag kon, tewerkstelling heeft aangevat en steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikte, zoals blijkt uit de neergelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches, hetgeen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid overigens niet wordt ontkend;

Dat de zoon van verzoekster binnen enkele weken reeds diens vierde schooljaar in België zal beëindigen, terwijl hij sinds 3-jarige leeftijd in België verblijft, in zoverre dat de zoon van verzoekster dan ook geen enkele band meer heeft met Suriname, waaraan hij zelfs geen herinneringen meer heeft;

Dat verzoekster tevens een grote vriendenkring opbouwde en gelet op haar Surinaamse afkomst, de Nederlandse taal machtig is;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk aantoonde sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn; Dat verzoeker zich bovendien de terechte vraag stelt welke stukken de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan wel zou wensen te bekomen?

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet inderdaad volledig uitholt;

Dat er in de optiek van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid immers niemand nog een integratie zal kunnen aantonen en het betreffende artikel in de praktijk nog weinig betekenis zal overhouden, meer nog er een voorwaarde, met name bijzondere integratie, wordt toegevoegd;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich derhalve slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;"

4.2 De verwerende partij zet in haar nota met opmerkingen in dit verband het volgende uiteen:

"Verzoekster verwijst naar de door haar overgemaakte stukken en stelt dat zij weldegelijk heeft aangetoond sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd te zijn.

In de bestreden beslissing zou onterecht worden gesteld dat zij sedert 24 april 2012 in het bezit is van een F-kaart.

Zij is van oordeel dat de bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd is.

Zij stelt nog niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Tot slot zou de bestreden beslissing niet evenredig zijn met de nadelen die verzoekster ondervindt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zich in haar middel beperkt tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij en daarop

kritiek levert. Zij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Zij betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat uit het geheel van de voorgelegde documenten en de overwegingen in de bestreden beslissing niet lijkt dat het inhumaan zou zijn het verblijfsrecht van verzoekster heden te beëindigen.

Hierbij werd rekening gehouden met de in artikel 42quater van de vreemdelingenwet opgesomde elementen, namelijk de duur van het verblijf in het land, de leeftijd van verzoekster en de gezins- en economische situatie.

Door te stellen dat verzoekster weldegelijk heeft aangetoond sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd te zijn, maakt zij geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk.

(...)

Voor wat betreft verzoeksters zoon wordt in de bestreden beslissing gesteld dat hij de verblijfssituatie van de moeder volgt. Bij gebrek aan een wettelijke band met de persoon in functie van wie hij verblijfsrecht heeft gekregen, kan immers overeenkomstig artikel 42quater, 4° van de vreemdelingenwet einde worden gesteld aan zijn verblijfsrecht wegens een gebrek aan gezamenlijke vestiging. Verzoekster laat die motivering geheel onbesproken, doch beperkt zich te beweren dat haar zoon geen band heeft met Suriname en hier naar school gaat.

(...)

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

(...)

Het tweede en derde middel zijn ongegrond."

4.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet, en in het bijzonder in het licht van § 1, laatste lid van voormeld artikel 42quater, waarop de verzoekende partij zich uitdrukkelijk beroept.

Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In casu dient te worden vastgesteld dat een einde gesteld wordt aan het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, waarbij verwezen wordt naar het feit dat de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner op 3 april 2013 eenzijdig werd stopgezet. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift geenszins de toepassing van voormeld artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° noch de vaststelling dat zij zich niet in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 42^{quater}, § 4, 2° tot 4° van de vreemdelingenwet bevindt, zodat aan deze onderdelen van de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden geen afbreuk wordt gedaan.

In haar verzoekschrift richt de verzoekende partij zich echter wel uitdrukkelijk tegen het onderdeel van de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat betrekking heeft op artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet (in de bestreden beslissing wordt hierbij verkeerdelijk verwezen naar het tweede in plaats van het derde lid) waarbij de gemachtigde stelt te toetsen of de verzoekende partij het verblijfsrecht om humanitaire redenen kan behouden.

De verzoekende partij wijst op de verschillende stukken die zij heeft voorgelegd, met name drie tewerkstellingsattesten bij twee verschillende werkgevers, een attest van ziekteverzekering en een attest waaruit blijkt dat haar minderjarige zoon in België schoolloopt. Zij stelt dat de gemachtigde haar integratie onvoldoende heeft onderzocht en dat de gemachtigde het “artikel 42^{quater}, § 1, 4°” van de vreemdelingenwet volledig uitholt, dat er in zijn optiek immers niemand nog een integratie zal kunnen aantonen en het betreffende artikel in de praktijk nog weinig betekenis zal overhouden, meer nog er een voorwaarde, met name bijzonder integratie, wordt toegevoegd.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat, daar waar de verzoekende partij verwijst naar “artikel 42^{quater}, § 1, 4°” van de vreemdelingenwet, uit de inhoud van het betoog van de verzoekende partij – waar zij meermaals verwijst naar het aantonen sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd te zijn – blijkt dat zij doelt op artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet, zoals zij ook hoger in haar uiteenzetting aangeeft. Ook de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert haar verweer in het licht van de in voormeld artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid opgesomde elementen.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk erkent dat de verzoekende partij een aantal documenten heeft voorgelegd, zij somt deze immers uitdrukkelijk op. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat het de stukken betreft die de verzoekende partij ook uitdrukkelijk opsomt in haar verzoekschrift.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op een uitholling van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet, waarbij zij aanvoert dat het betreffende artikel in de praktijk nog weinig betekenis zal overhouden en er bovendien een voorwaarde, met name bijzondere integratie, wordt toegevoegd. Uit de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de verzoekende partij doelt op de motivering aangaande de economische belangen in België, waarbij de gemachtigde het volgende stelt: “Uit de tewerkstellingsattesten blijkt dat mevrouw wel degelijk de nodige stappen heeft gezet om regelmatig aan de slag te zijn. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit echter niet. Indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42^{quater}, §4 van de wet van 15.12.1980 dmv de richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de

beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar wettelijke samenwoont moet geweest zijn, niet zijn opgenomen” om vervolgens te besluiten dat “*het (g)ezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen (...) niet inhumaa(n) (lijkt) het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen*”. Uit voormelde motivering blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk erkent dat de verzoekende partij wel degelijk de nodige stappen heeft gezet om regelmatig aan de slag te zijn. Vervolgens wordt echter geoordeeld dat dit “*echter*” niet getuigt van een uitzonderlijke graad van integratie en dat de voorwaarde dat er minstens 3 jaar wettelijke samenwoont moet zijn geweest, niet zou zijn opgenomen, indien de Europese wetgever zou gemeend hebben dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de motivering van de gemachtigde in het kader van zijn verplichting overeenkomstig voormeld artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid om rekening te houden met onder meer de economische situatie van de vreemdeling aan wiens recht op verblijf van meer dan drie maanden een einde zou kunnen gesteld worden, onduidelijk en dubbelzinnig is. In de mate dat de gemachtigde zonder meer zou menen dat met het gegeven dat wel degelijk de nodige stappen werden gezet om regelmatig aan de slag te zijn überhaupt geen rekening kan worden gehouden, omdat dit *in casu* niet getuigt van een uitzonderlijke graad van integratie, dient te worden vastgesteld dat uit artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet niet blijkt dat slechts met de opgesomde elementen dient rekening gehouden te worden, in de mate dat ze van een uitzonderlijke graad van integratie getuigen. In deze mate voert de verzoekende partij terecht aan dat een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd. In de mate dat de eerste zin van het betrokken motiveringsonderdeel zou kunnen of moeten gelezen worden in de zin dat de gemachtigde in het kader van de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid op grond van voormeld artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid zou hebben rekening gehouden met de tewerkstelling, maar daarbij meent dat deze niet getuigt van een uitzonderlijke graad van integratie, dient te worden vastgesteld dat deze lezing tegengesproken wordt door de tweede zin van het betrokken motiveringsonderdeel, waarin de gemachtigde te kennen geeft hoe dan ook te menen dat tewerkstelling niet volstaat als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, omdat anders de wetgever niet de voorwaarde zou hebben opgenomen dat er minstens drie jaar wettelijke samenwoont moet zijn geweest. Met een verwijzing naar een vermeende bedoeling van de Europese wetgever kan de gemachtigde echter geen afbreuk doen aan de duidelijke tekst van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet, waarin duidelijk wordt gesteld dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet gehouden worden met onder meer de economische situatie van de betrokkene. Bovendien houdt het gegeven of in § 4 van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet al dan niet een uitzonderingsgrond wordt voorzien, geen verband met de verplichting in § 1 van dezelfde bepaling, daar deze verplichting precies geldt wanneer de beslissing wordt genomen om een einde te stellen aan het verblijf en de betrokkene zich zodoende niet bevindt in één van de situaties waarin overeenkomstig § 4 geen einde aan het verblijf kan worden gesteld. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de gemachtigde – in beide lezingen van het betrokken motiveringsonderdeel – voormeld artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid uitholt en dat haar (economische) integratie onvoldoende werd onderzocht. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat rekening werd gehouden met de in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet opgesomde elementen, maar gaat zij niet in op het betoog van de verzoekende partij aangaande het uithollen van voormelde bepaling, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan de voormelde vaststellingen van de Raad.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat de verzoekende partij, zoals hoger reeds aangegeven, tevens wijst op het feit dat zij een stuk heeft voorgelegd met betrekking tot het schoollopen van haar minderjarige zoon. Ook wat dit betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de gemachtigde de integratie van de verzoekende partij onvoldoende heeft onderzocht en zijn verplichting op grond van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet heeft miskend. In de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij voormeld stuk heeft voorgelegd, maar vervolgens wordt er niet verder op ingegaan. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat met betrekking tot de zoon van de verzoekende partij in de bestreden beslissing gesteld wordt dat hij de verblijfsituatie van de moeder volgt, dat aan zijn verblijfsrecht een einde kon gesteld worden bij gebrek aan een wettelijke band met de persoon in functie van wie hij verblijfsrecht heeft verkregen, en dat de verzoekende partij deze motivering geheel onbesproken laat. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij inderdaad niet ingaat op het onderdeel van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat betrekking heeft op haar minderjarige zontje, waarbij

tevens dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift ook slechts ontvankelijk werd ingediend door de verzoekende partij zelf. Dat op zich geen afbreuk wordt gedaan aan de inhoud van de beslissing aangaande de zoon van de verzoekende partij neemt echter niet weg dat de verzoekende partij in het licht van het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet een stuk heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar zoon schoolloopt, maar dat met dit gegeven in het geheel geen rekening is gehouden bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij zelf. Op dit aspect gaat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen echter in het geheel niet in, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan het betoog van de verzoekende partij in dit verband. Ook in dit licht wordt een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

4.4 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij. De overige aangevoerde schendingen met betrekking tot voormelde beslissing behoeven geen verder onderzoek.

In dit verband dient erop gewezen te worden dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat de zoon van de verzoekende partij de verblijfssituatie van zijn moeder volgt. Gezien uit het bovenstaande is gebleken dat de beslissing aangaande de verblijfssituatie van de verzoekende partij vernietigd wordt, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat ook de beslissing aangaande de verblijfssituatie van de zoon van de verzoekende partij niet langer overeind kan blijven, gezien laatstgenoemde beslissing thans haar grondslag is verloren.

4.5 Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden beëindigd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE